

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Varjas Adrienn ügyvéd által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek a Dr. Birkás János ügyvéd által képviselt I.rendű alperes neve (I.r. alperes címe) I. rendű, II.rendű alperes neve (II.r. alperes címe) II. rendű, III.rendű alperes neve (III.r. alperes címe) III. rendű és V.rendű alperes neve (V.r. alperes címe) V. rendű alperes ellen kölcsön megfizetése és zálogjog érvényesítése iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2014. augusztus 26. napján kelt 38.P.25.483/2013/11. számú, a 14/I. sorszámú végzéssel kijavított ítélete ellen az alperesek által 12. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit helybenhagyja.

Kötelezi az alpereseket, hogy fizessenek meg a felperesnek 15 napon belül egyetemlegesen 50.000 (azaz ötvenezer) Ft másodfokú eljárási költséget. Az alperesek személyes költségmentessége folytán le nem rótt 356.700 (azaz háromszázötvenhatezer-hétszáz) Ft fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes módosított keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az I. rendű alperest 14.660.699 Ft tőke, és annak 2011. augusztus 22-ig lejárt ügyleti kamata (1.175.374 Ft), késedelmi kamata (3.175.301 Ft), továbbá az ügyleti kamat után lejárt késedelmi kamat (118.826 Ft) megfizetésére. A tőketartozás után 2011. augusztus 23. napjától a kifizetés napjáig évi 13,01 %-os késedelmi kamatra tartott igényt. A II., a III. és az V. rendű alpereseket annak tűrésére kérte kötelezni, hogy az I. rendű alperessel szemben fennálló követelése erejéig a tulajdonukat képező **T. ... és ...** hrsz. alatt nyilvántartott ingatlanokból kielégítést keressen. Tényként adta elő, hogy az I. rendű alperessel hitelszerződést kötött, aki az annak alapján nyújtott kölcsönökből a keresetben megjelölt összeget nem fizette vissza. A II-III. és az V. rendű alperesekkel, csakúgy, mint a korábban perben álló, néhai **K. I. IV.** rendű alperessel a megjelölt ingatlanok vonatkozásában jelzálogszerződés jött létre az I. rendű alperes tartozásainak biztosítására.

Az alperesek a kereset elutasítását kérték. Előadták, hogy 9.780.000 Ft-ot törlesztettek és a felperes által becsatolt okirati bizonyítékok nem adnak kellő alapot az elszámolás megállapítására.

Az elsőfokú bíróság kijavított ítéletével kötelezte az I. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 14.660.699 Ft tőkét, ezután a 2011. augusztus 22. napjáig lejárt 4.441.156 Ft kamatot, 2011. augusztus 23. napjától a kifizetés napjáig évi 13,01 %-os késedelmi kamatot, valamint 879.640 Ft illetéket. A III. rendű alperest a **T. belterület ...** hrsz. és **... hrsz.** alatt nyilvántartott ingatlanokon fennálló $\frac{1}{2}$ - $\frac{1}{2}$ tulajdoni hányada, a II. rendű alperest a **T. belterület ...** hrsz. alatt nyilvántartott ingatlanon fennálló $\frac{1}{2}$ tulajdoni hányada, az V. rendű alperest a **T. belterület ...** hrsz. alatt nyilvántartott ingatlanon fennálló $\frac{1}{2}$ tulajdoni hányada, illetőleg a haszonélvezeti joga vonatkozásában kötelezte annak tűrésére, hogy a felperes az I. rendű alperessel szembeni követelését végrehajtás útján kielégítse. Kötelezte a II. rendű alperest, hogy 324.000 Ft, a III. rendű alperest, hogy 534.000 Ft, az V. rendű alperest, hogy 210.000 Ft illetéket fizessen meg a

felperesnek az I. rendű alperessel egyetemlegesen. Kötelezte továbbá az alpereseket, hogy egyetemlegesen fizessenek meg a felperesnek 319.900 Ft perköltséget. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

Tényként állapította meg, hogy a felperes jogelődje, az **M. Bank** 2002. június 27-én hitelszerződést kötött az I. rendű alperessel. 16.000.000 Ft rulírozó forgóeszköz hitelkeret terhére vállalta kölcsönök nyújtását azzal, hogy az I. rendű alperes a fennálló tartozása után öt évig fix 7,01 %/év ügyleti kamatot köteles fizetni. Biztosítékként jelzálogszerződést kötött 2002. június 27-én a II., III., és V. rendű alperesekkel, illetőleg néhai **K. I. IV. rendű alperessel**. A jelzálog kötelezettek vállalták, hogy az I. rendű alperessel kötött szerződésből eredő 16.000.000 Ft és járulékai erejéig a tulajdonukat képező **T. belterület ...**, illetve ... hrsz. alatti ingatlanra vonatkozóan jelzálogjogot engednek. A jelzálogjogok bejegyzésre kerültek az ingatlan-nyilvántartásba. A bank az I. rendű alperessel szemben fennálló 14.660.699 Ft tőke, 1.175.347 Ft ügyleti kamat, 3.172.757 Ft késedelmi kamat, továbbá azok után 2011. augusztus 6. napjától a kifizetés napjáig járó járulékok vonatkozásában fennálló követelését és az azt biztosító mellékkötelezettségeket engedményezte a felperesre. Néhai **K. I. IV. rendű alperes** 2011. június 26-án elhunyt, a **T. ...** hrsz. alatt nyilvántartott ingatlanon fennálló 1/2 tulajdoni hányadát III. rendű alperes örökölte V. rendű alperes haszonélvezeti jogával terhelten.

Az elsőfokú bíróság jogi indoklásában elsődlegesen utalt a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (régi Ptk.) 293. §-ára, 298. § a) pontára, 255. § (1) bekezdésére, 256. § (1) bekezdésére, 522-523. §-ra és a 328. § (1) bekezdésére. Megállapította, hogy a Pp. 164. §-ának (1) bekezdése alapján a felperes tartozott bizonyítani az alperessel megkötött szerződések létrejöttét, tartalmát, illetőleg a kölcsönszerződések teljesítését és ebben a körben okirati bizonyítékokat csatolt. Mindezekkel igazolta az engedményezés létrejöttét és annak tartalmát, vagyis a jogutódi minőségét, továbbá azt is, hogy a megállapodásban foglaltak szerint kölcsönt adott az I. rendű alperesnek. Az alperesek a teljesítéseik megfelelő elszámolását, illetve annak átláthatóságát, és így a követelés összecszerúságát vitatták, e körben a bizonyítás őket terhelte. Okirati bizonyítékként 2008. január 9-től 2010. január 29-ig terjedően lakossági számlakivonatokat csatoltak. Az ezeken szereplő teljesítések összege 5.095.000 Ft volt, amit a felperes figyelembe vett, sőt ezt meghaladó teljesítéseket számolt el a régi Ptk. 293. §-a alapján. Nem bizonyította ugyanakkor kellőképpen a felszámított lejárt késedelmi kamat összegét, kereketében számítási hiba volt kimutatható, az ezzel kapcsolatos igénye ezért nem volt alapos.

Az elsőfokú bíróság az ítéleti tényállás alapjául a 2014. június 3-án csatolt táblázatban foglaltakat fogadta el. A lejárt késedelmi kamat összegét 118.826 Ft helyett 118.478 Ft erejéig látta megalapozottnak. Utalt arra, hogy az I. rendű alperes a tőkefizetési kötelezettségével a keresetben megjelölt időpontban már késedelemben volt, és a késedelem teljes idejére a régi Ptk. 301. § (1) bekezdése szerinti késedelmi kamatot, jelen esetben a szerződéses kamatot köteles megfizetni. A II-III., V. rendű alperesekkel szemben úgy is, mint jogutódokkal szemben előterjesztett kereseti kérelmeket szintén megalapozottnak találta figyelemmel arra, hogy a keresetet a kölcsöntartozás összecszerúságán túlmenően a fenti alperesek nem is tették vitássá.

A perköltségről az elsőfokú bíróság a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése és a 82. §-ának (2) bekezdése alapján döntött utalva arra, hogy az alperesek között nem állt fenn egységes pertársaság. Az egyes alpereseket a velük szemben előterjesztett pertárgy értéke szerint marasztalta, az ingatlanoknak a szerződésben meghatározott fedezeti értékét alapul véve. Ennek megfelelően kötelezte a felperes által lerótt illeték megfizetésére az I. rendű alperest teljes egészében, a II-III., V. rendű alperest pedig az egyes részeszegek vonatkozásában az I. rendű alperessel egyetemlegesen. A felperes jogi képviselőjével felmerült költséget a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-ának (2) és (6) bekezdése alapján mérsékelt összegben határozta meg.

Az ítélet ellen az alperesek terjesztettek elő fellebbezést, amelyben kérték annak megváltoztatását és a marasztalásuk 10.201.495 Ft-ra mérséklését. Nem vitatták a kölcsönszerződések létrejöttét, a fizetési késedelmüket, ugyanakkor sérelmezték az elsőfokú bíróságnak az egyetemlegesség körében elfoglalt álláspontját és kérték a marasztalást az alperesek sorrendjében megállapítani. Allították, hogy 9.780.000 Ft-ot teljesítettek, amit a költségre (879.640 Ft), a lejárt kamatra (4.441.156 Ft), a fennmaradó összeget (4.459.204 Ft) pedig a tőke csökkentésére kérték elszámolni.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult, lényegében annak helyes indokai alapján. Előadta, hogy a 9.780.000 Ft összegű befizetést az alperesek nem igazolták, a hitel törlesztésére ténylegesen 7.995.000 Ft teljesítés történt a II. rendű alperes részéről. Az elszámolási mód tekintetében előterjesztett alperesi kérelem a teljesítések kétszeres levonását jelentené.

Az elsőfokú ítéletnek jogerőre emelkedtek a keresetet elutasító, illetőleg a 10.201.495 Ft tőke megfizetésére kötelező rendelkezései, ezeket az ítéletábra a Pp. 228. §-ának (4) bekezdése alapján nem érintette.

A fellebbezés nem megalapozott.

Az ítéletábra az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a felperes által csatolt hitelszerződés 2.6. pontja alapján kiegészíti azzal, hogy a kölcsönt nyújtó bank a fizetési késedelem idejére a lejárt kölcsöntőke tartozás után az esedékesség napjától a megfizetés napjáig az ügyleti kamaton felül évi 6 % késedelmi kamattal felszámítására jogosult.

Az így kiegészített tényállásra is tekintettel az elsőfokú bíróság érdemi döntésével és lényegében annak jogi indokolásával az ítéletábra egyetért, ezért a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján utal az elsőfokú ítélet helyes indokaira. A fellebbezésben foglaltakra tekintettel mutat rá a következőkre.

Az elsőfokú bíróság helyesen fejtette ki, hogy a felperes az elszámolása során az alperesek által becsatolt lakossági folyószámla kimutatásokon szereplő teljesítéseket meghaladó összeget vett figyelembe. Az alperesek a másodfokú eljárásban sem hivatkoztak olyan bizonyítékra, amely alátámasztaná azt az állításukat, hogy 9.780.000 Ft-ot fizettek meg a felperes részére. A felperes okirati bizonyítékokkal igazolta az elsőfokú eljárásban azt is, hogy a részteljesítéseket a régi Ptk. 293. §-ának megfelelően a kamatkövetelésére számolta el, a perbeli követelését ennek megfelelően terjesztette elő. Mindezek alapján az alperesek költségének, illetőleg kamattartozásának a további csökkentésére a már elszámolt teljesítések alapján nincs mód. Megalapozatlanul kérték az alperesek azt is, hogy a bíróság „a marasztalást az alperesek sorrendjében” állapítsa meg. Az elsőfokú bíróság helyesen marasztalta az I. rendű alperest mint a hitelszerződés adósát a hitelszerződésből eredő követelés megfizetésére. A II., III. és V. rendű alperesek mint jelzálog kötelezettek a követelés zálogtárgyból való kielégítésének tülésére kötelesek a régi Ptk. 251. §-ának (1) bekezdése értelmében. A régi Ptk. 256. §-ának (2) bekezdése szerint ha a zálogtárgy több dolgot terhel, a jogosult határozhatja meg a kielégítési jog érvényesítésének sorrendjét. Erre tekintettel a bíróságnak nincs jogszabályon alapuló lehetősége arra, hogy a jelzálog kötelezett alperesek tekintetében a végrehajtásra vonatkozó sorrendet állapítson meg.

Mindezek alapján az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A Pp. 78. §-ának (1) bekezdése szerint kötelezte az alpereseket a felperes részére a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-ának (2), (5)-(6) bekezdése alapján megállapított ügyvédi munkadíjból álló másodfokú eljárási költség megfizetésére. Az ügyvédi munkadíj megállapítására mérsékelt összegben került sor figyelemmel a másodfokú eljárás kisebb munkaterhére, továbbá arra, hogy a felperesi képviselő a tárgyaláson nem jelent meg, kizárólag egy rövid írásbeli ellenkérelmet terjesztett elő. Az alperesek személyes költségmentessége folytán le nem rótt fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (1) bekezdésére és 14. §-ára tekintettel az állam viseli.

Budapest, 2016. március 9.

. Pestovics Ilona s.k.
a tanács elnöke

Dr. Sándor Ottó s.k.
előadó bíró

Takácsné dr. Kükáló Judit s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:
tiszttviselő